

Arrest

nr. 101 724 van 25 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat W. VANDEVOORDE en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A. K., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 27/09/1954 in Kabul, waar u ook steeds gewoond heeft tot aan uw vertrek uit Afghanistan.

U kwam op 1 oktober 2009 aan in België en de volgende dag heeft u asiel aangevraagd. Bij uw eerste asiel aanvraag verklaarde u het volgende:

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en uw hele leven in de hoofdstad Kabul gewoond te hebben. U bent een Tadzjiekse van etnische origine en bent in 1354 (1975) gehuwd met A. M. A. (O.V. 6.500.333). Sindsdien bent u huisvrouw. Jullie hebben drie kinderen. Uw zoon A. A. K. (O.V. 6.500.334) en uw dochter A. M. (O.V. 6.500.335) zijn met u en uw man naar België meegekomen en hebben hier ook asiel gevraagd. Drie maanden voor jullie vertrek uit Afghanistan kreeg uw gezin problemen met Tawab Khan. Deze had uw dochter M. opgemerkt en wenste met haar te trouwen. De

moeder van Tawab Khan en twee van zijn zussen zijn zes of zeven keer naar uw huis gekomen. Met u praatten zij over een eventueel huwelijk. Omdat Tawab Khan jullie onbekend was, is uw man meer inlichtingen gaan inwinnen over deze persoon. Een collega winkelier vertelde aan uw man dat Tawab Khan een berucht crimineel is die zich onder meer bezig houdt met drugs- en ontvoeringszaken. Hij is een handlanger van de in Kabul zeer bekende maffiabaas Khodaidad. Gezien deze informatie besloten jullie dat een huwelijk tussen Tawab Khan en uw dochter niet mogelijk was. M. dreigde er bovendien mee zelfmoord te plegen indien zij zou worden uitgehuwelijkt aan deze oudere en al getrouwde man. Na jullie veto tegen het huwelijk zijn vier kompanen van Tawab Khan uw man lelijk komen toetakelen. Uw man diende naar een hospitaal te worden gebracht waar hij gedurende twee dagen werd verzorgd. Uw oudste zoon Y. is naar de politie gegaan en diende klacht in tegen de belagers van uw man. Blijkbaar werd Tawab Khan hiervan op de hoogte gebracht want enkele dagen later verdween Y.. Uw man ging met een foto van jullie zoon naar de politiepost vlakbij jullie huis. Na drie dagen kregen jullie een telefoontje van handlangers van Tawab Khan. Ze zeiden dat ze Y. hadden ontvoerd. Uw man is een tweede keer naar de politie gegaan. De ontvoerders van uw zoon zijn dit te weten gekomen, hetgeen zou aantonen dat de politie samenwerkt met de criminelen die de stad onveilig maken. Van een collega winkelier kreeg uw man te horen dat gewapende mensen naar zijn tapijtwinkel waren gekomen. Uw man heeft vervolgens besloten dat het beter was om met het hele gezin naar het huis van Haji Gholam Mohammad, een andere winkelier, te gaan en om daar te blijven tot jullie vertrek uit Afghanistan. Twee weken later hebben jullie dan met een smokkelaar het land verlaten. Jullie waren iets meer dan een maand onderweg. Enig detail van de reisroute is jullie volledig onbekend. Op 02/10/2009 gingen jullie zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroegen jullie asiel aan. U verklaart Tawab Khan te vrezen en stelt dat uw kinderen bij een eventuele terugkeer groot risico lopen. U legt geen enkel document voor dat uw identiteit, herkomst of reisweg vermag te staven.

Op 17 juni 2010 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. U ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). De beslissing van het CGVS werd bevestigd door de RVV in het arrest 50539 van 29 oktober 2010.

U verliet vervolgens het grondgebied niet en diende een tweede asielaanvraag in op 20 december 2012. In het kader van uw asielaanvraag volhardt u in de asielmotieven die eerder geen aanleiding gaven tot de toekenning van de Vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus en die als ongeloofwaardig worden beschouwd. U voegde aan uw eerdere asielmotieven nog toe dat iets meer dan 2 weken na jullie vertrek uit Afghanistan uw zoon A. Y., die voor jullie vertrek ontvoerd werd, vermoord werd teruggevonden door de politie in de wijk Karte Naw, de 8e wijk van de stad Kabul. Jullie kwamen dit pas te weten na het verkrijgen van een negatieve beslissing voor jullie eerste asielaanvraag in het najaar van 2010. Uw man nam contact op met zijn broer in Afghanistan om jullie eventuele terugkeer voor te bereiden en jullie huis in Kabul opnieuw vrij te maken. Zijn broer belde de volgende dag terug en wenste met uw zoon A. K. persoonlijk te spreken. Hij vertelde hem op dat moment dat het voor jullie onmogelijk was om terug te keren naar Afghanistan omwille van de moord op uw zoon kort na jullie vertrek daar. Hij vertelde hem dat hij het niet eerder wilde vertellen omwille van de gezondheidsproblemen van u en uw echtgenoot. Kort na jullie vertrek waren de mannen van Tawab Khan nog langs geweest in jullie huis in Kabul. Ze doorzochten het huis op zoek naar jullie maar vonden niets. Ongeveer 2 weken later werd dan het lichaam van uw zoon Y. gevonden. Uw zoon Ahmad Khalid vertelde het nieuws diezelfde dag aan uw dochter M. en met het oog op het indienen van een tweede asielaanvraag vertelden zij het ongeveer een week later ook samen aan u en uw echtgenoot. Bij het lichaam van uw zoon werd ook een anonieme dreigbrief gevonden, waarin uw hele gezin met de dood bedreigd wordt. De broer van uw man ging verschillende keren naar het politiekantoor voor het indienen van een klacht/aangifte van de incidenten en de vraag voor verder onderzoek. Daarnaast deed hij ook een aanvraag bij de politie van jullie wijkkantoor in Kabul voor de garantie van jullie veiligheid bij een eventuele terugkeer.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u voor uw leven en dat van uw gezinsleden omwille van de voortdurende problemen met deze commandant Tawab Khan en zijn handlangers.

Ter staving van uw asielrelaas legde u bij uw eerste asielaanvraag volgende documenten voor: een attest van uw man van in het ziekenhuis in Afghanistan.

Bij uw tweede asielaanvraag leggen u en uw familie bijkomende documenten neer: vier documenten over de moord op uw zoon A. Y. kort na jullie vertrek uit Afghanistan en het politieonderzoek dat hierover loopt, daarbij ook een aanvraag die de broer van uw man richtte aan het politiekantoor in jullie wijk in Kabul stad voor een garantie van jullie veiligheid bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan en de twee enveloppes waarin jullie deze documenten verstuurd werden naar België door uw schoonbroer.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het CGVS opnieuw geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiair beschermde is dat u geen nieuwe elementen naar voren brengt die toelaten de eerder genomen weigeringsbeslissing te wijzigen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het CGVS reeds op 17 juni 2010 een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat de aannemelijkheid en geloofwaardigheid van uw asielaanvraag was ondermijnd en er geen geloof kon worden gehecht aan uw asielmotieven. De RVV heeft deze beslissing bevestigd op 29 oktober 2010.

Het CGVS kan zich er toe beperken om heden in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen. Hierbij moet worden opgemerkt dat u in uw huidige asielaanvraag verder bouwt op uw initieel asielaanvraag, waar u aan vasthoudt, en dat door het CGVS als ongeloofwaardig werd bevonden. Hierdoor kan er ook aan de geloofwaardigheid van uw huidige asielaanvraag getwijfeld worden.

De nieuwe feiten die u aanhaalt in uw asielaanvraag over de moord op uw zoon kort na jullie vertrek uit Afghanistan bouwen volledig verder op het eerdere asielaanvraag dat u en uw familie vertelden bij jullie eerste asielaanvraag over commandant Tawab Khan en zijn handlangers die uit zouden zijn op de hand van uw dochter. Ze zouden nog steeds naar uw gezin op zoek zijn en omdat ze na een huiszoeking in jullie familiewoning in Kabul niemand vonden zouden ze uw zoon Y. om het leven gebracht hebben (CGVS, p. 2-4). Aangezien in de beslissing die genomen werd na jullie eerste asielaanvraag geen geloof werd gehecht aan het vervolgingsverhaal dat u en uw familie vertellen over deze commandant Tawab Khan, kan ook hier bij jullie tweede asielaanvraag geen geloof gehecht worden aan de nieuwe feiten die jullie nu voorleggen maar die wel verder bouwen en volledig gebaseerd zijn op het relaas dat jullie eerder vertelden.

Bovendien kan hierbij ook opgemerkt worden dat het eerder vreemd, weinig aannemelijk en weinig logisch overkomt dat uw schoonbroer in Afghanistan reeds geruime tijd op de hoogte was van de moord op uw zoon kort na jullie vertrek, maar dat hij jullie hier nooit iets van zou verteld hebben tot in december 2010 nadat u hem op de hoogte had gesteld van jullie eventuele terugkeer naar Kabul (CGVS, p. 4). De enige weinig afdoende verklaring die jullie hiervoor kunnen geven is dat hij het die hele tijd niet vertelde omdat u en uw echtgenoot ziek zijn en het nieuws niet zouden aankunnen (CGVS gehoor echtgenoot, p. 3). Dit verklaart echter niet waarom uw schoonbroer uw zoon in België niet eerder op de hoogte stelde van dit tragische feit. Als deze vraag aan hem gesteld wordt geeft hij een ontwijkend antwoord (gehoor zoon CGVS, p.4). Dat uw schoonbroer uw zoon - een gezonde volwassen man - niet eerder op de hoogte stelde over de moord op uw zoon in Afghanistan is weinig overtuigend gezien deze gebeurtenis de kern van uw asielaanvraag raakt en hij zodoende reeds bij jullie eerste asielaanvraag de informatie over de moord op uw zoon in Afghanistan en de bewijsstukken ervan had kunnen aanbrengen. Zijn verklaringen over het feit dat jullie pas na jullie eerste asielaanvraag geïnformeerd werden over het feit dat uw zoon al veel eerder vermoord werd vertonen zoals eerder gezegd weinig plausibiliteit en kunnen bijgevolg niet overtuigen.

Uit boven gestelde argumentatie dient te worden besloten dat u geen elementen aanbrengt die een ander licht zouden werpen op de eerdere beoordeling van uw asielmotieven. U heeft met andere woorden niet aangetoond dat u een gegronde vrees voor vervolging of reële kans op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. De eerdere weigeringsbeslissing van het CGVS blijft bijgevolg behouden.

De nieuwe documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. In verband met deze documenten dient te worden opgemerkt dat deze enkel bewijswaarde hebben indien zij worden ondersteund door een geloofwaardig en coherent asielaanvraag. De vier documenten die u en uw familie voorleggen hebben louter betrekking op de problemen met commandant Tawab Khan, die u reeds uitgebreid uiteenzette tijdens uw eerste asielaanvraag en dewelke door het CGVS als ongeloofwaardig werden beoordeeld en op de moord op uw zoon Y., waarvan u verklaart dat deze volledig voortvloeit uit jullie voorgaande problemen. Uit de dateringen op de documenten en in jullie verklaringen (CGVS p. 3-4) blijkt bovendien dat deze documenten allemaal zijn opgesteld na jullie eerste asielaanvraag en weigeringsbeslissing, wat deze bijgevolg een eerder gesolliciteerd karakter verschaft.

Hieraan dient te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte

bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden geviséerd.

Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekster vraagt in hoofddorde om haar als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om haar subsidiaire bescherming te verlenen, minstens de beslissing te willen vernietigen en terug te sturen voor verder onderzoek.

Verzoekster is van mening dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie, van het zorgvuldigheidsbeginsel en de tenslotte van de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en zoals vervat in de wet van 29 juli 1991. Uit de toelichting bij haar tweede middel leidt de Raad af dat verzoekster eveneens artikel 3 van het EVRM geschonden acht.

2.1.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift geen nieuwe stukken. Op 16 januari 2013 ontving de Raad een nieuw schrijven van verzoeksters echtgenoot met aanvullende verklaringen.

2.2. Beoordeling

Uit de bestreden beslissing en de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster zich volledig steunt op de asielmotieven die door haar echtgenoot, A.M.A, naar voor werden gebracht in diens asielaanvraag. De Raad voor vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 101 721 van 25 april 2013 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van A.M.A. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Stukken

Het schrijven van verzoeker getiteld ‘bezwaar op afwijzing tweede asielrelaas’ van 14 januari 2013 wordt uit de debatten geweerd. Het stuk dat geen nieuwe gegevens bevat in de zin van artikel 39/76, derde lid van de vreemdelingenwet betreft een loutere repliek op de bestreden beslissing die echter buiten de beroepstermijn van dertig dagen voorzien in artikel 39/57, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet werd ingediend.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De eerste asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 50.538 van 29 oktober 2010 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

Naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag beperkt verzoeker zich tot het volharden in het ongeloofwaardig bevonden relaas van zijn eerste asielaanvraag, dat hij aanvult met een 'nieuw' element dat zich zou hebben voorgedaan nog voordat 's Raads arrest bij de eerste asielaanvraag werd gewezen maar waarvan hij niet eerder op de hoogte zou zijn gebracht. Het nieuwe element betreft het gegeven dat Tawab Khan en zijn handlangers nog steeds op zoek zijn naar verzoekers, zij een huiszoeking in de familiewoning hebben gehouden en verzoekers zoon Y. om het leven zouden gebracht hebben. Ter staving van deze bijkomende gebeurtenis legt verzoeker enkele nieuwe stukken neer.

De Raad stelde bij arrest nr. 50.538 van 29 oktober 2010 vast dat het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig was gezien (i) hij een bijzonder gebrekkige kennis vertoonde over Tawab Khan, de persoon die hem ertoe bracht zijn land van herkomst te verlaten, (ii) zijn verklaringen op diverse punten zeer vaag en weinig doorleefd zijn en (iii) er opmerkelijke tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen de verklaringen van verzoeker en die van zijn echtgenote. De Raad maakte in voormeld arrest gewag van een "geheel onrealistisch" relaas, dat "allesbehalve coherent" is en aangetast door "flagrante onwetendheid", waardoor geen enkel geloof kan worden gehecht aan het beweerde asielrelaas.

Waar verzoeker in zijn tweede asielaanvraag meent te kunnen volharden in de verklaringen van zijn eerste asielaanvraag, verwijst de Raad naar het gezag van gewijsde van voormeld arrest dat de ongeloofwaardigheid van de voorgehouden problemen met Tawab Khan omvat.

Wat betreft de nieuwe elementen die verzoeker in zijn tweede asielaanvraag aanhaalt, meer bepaald de beweerde moord op zijn zoon en aanhoudende bedreigingen, stelt de Raad vast dat verzoeker deze gegevens expliciet kadert binnen het ongeloofwaardige relaas van zijn eerste aanvraag over commandant Tawab en zijn handlangers die uit zijn op de hand van verzoekers dochter. Deze personen zouden nog steeds op zoek zijn naar verzoeker en omdat ze na een huiszoeking in de gezinswoning niemand vonden zouden ze verzoekers zoon Y. om het leven hebben gebracht. Ingevolge het gezag van gewijsde van het arrest naar aanleiding van de eerste asielaanvraag kan aan dit nieuwe gegeven, dat niet kan worden los gezien van de feiten aan de basis van de eerste asielaanvraag, evenmin enig geloof worden gehecht.

Daarenboven blijkt uit de stukken die verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag neerlegde (meer bepaald stuk 5) dat de beweerde 'nieuwe' feiten zich zouden hebben voorgedaan op 1388/7/8, zijnde op 30 september 2009, terwijl het arrest naar aanleiding van verzoekers eerste arrest reeds werd gewezen op 29 oktober 2010. Dat verzoeker in het geheel niet op de hoogte was van de moord op zijn zoon ten tijde van het instellen van zijn eerste beroep bij de Raad op 7 juli 2010 is geheel ongeloofwaardig. Verzoekers verklaring dat zijn Afghaanse familieleden hem dit nieuws wensten te besparen om gezondheidsredenen van hem en zijn echtgenote kan geenszins overtuigen, nu niets deze Afghaanse familieleden belette dit nieuws in eerste instantie aan verzoekers zoon, een gezonde volwassen man eveneens in België, mede te delen. Het is immers niet aannemelijk dat verzoekers broer die al op de hoogte zou geweest zijn van de moord op verzoekers zoon in september 2009 nog tot december 2010 zou wachten dit nieuws mede te delen aan verzoekers in België. De documenten die verzoeker ter staving van dit bijkomende gegeven voorlegt vermogen de geloofwaardigheid daarvan niet te herstellen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Terecht merkte de bestreden beslissing dienaangaande nog op dat deze documenten allen werden opgesteld na de weigeringsbeslissing die genomen werd inzake de eerste asielaanvraag zodat deze vaststelling de documenten een gesolliciteerd karakter verschaffen. Ten overvloede verwees de bestreden beslissing nog naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat aan Afghaanse documenten niet veel bewijswaarde kan worden toegedicht gelet op hoge graad van corruptie.

Aldus worden geen bewijselementen aangebracht die van die aard zijn dat zij op zekere wijze aantonen dat 's Raads arrest nr. 50.538 van 29 oktober 2010 anders zou zijn geweest indien deze elementen alsdan zouden hebben voorgelegen. De tweede asielaanvraag bevat verder geen nieuwe elementen die aanleiding kunnen geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging die zich zou hebben gemanifesteerd onafhankelijk van het ongeloofwaardig bevonden relaas van de eerste asielaanvraag.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende het onderzoek naar de aanwezigheid van een vluchtelingrechtelijke vrees in verzoekers hoofde kan leiden.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM merkt de Raad op dat hij te dezen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647) en dat voormeld artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2 b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of er in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont verder niet aan dat hij actueel bij terugkeer naar zijn regio van herkomst, de stad Kabul, een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit een analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio (administratief dossier, Subject Related Briefing "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict", 15 juni 2012). Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie (Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan deel II, regionale analyse", 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Aangezien uit deze informatie blijkt dat het geweld in de stad Kabul plaatselijk en niet aanhoudend is en de vorm aanneemt van asymmetrische aanvallen, kan er geen sprake zijn van een conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist dit en citeert daartoe uit het jaarrapport van Amnesty International van 2012. Uit de geciteerde paragraaf kan evenwel niet worden afgeleid dat de informatie van de commissaris-generaal onjuist is, laat staan dat Kabul heden geteisterd zou worden door willekeurig oorlogsgeweld in de zin van voormeld artikel.

Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt in fine van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. "

Bijgevolg maakt verzoekster evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch dat zij een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng april tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER